

ART71 2016. 04. 30.

Lelkednek sem Art egy kis táplálék

2016. 04. 01. péntek. Április 1. a bolondok napja és a Flóra születésnapja, a 13.

Sok-sok boldogat!

A kép Flóra Facebook oldaláról származik, címlapja annak a kisfilmnek (összeállításnak), amelyet az osztálytársától kapott a születésnapjára!

Direkt emeltem be ide a Flóra képét, mert mondandóm van ezzel kapcsolatosan.

Történt ugyanis, hogy a két „nagy” lány iskolai kiránduláson vett részt London országban, továbbá Brüsszelben és Amszterdamban. Oda-vissza két éjszakát az autóbuszban töltötték egy-egy hálósákban. Majdnem biztos, hogy egyáltalán nem aludtak semmit, de ez teljesen lényegtelen. Lényeges, amit meséltek, és ahogyan beszámoltak az útjukról! (Nekem nagyon tanulságos is volt!)

Már több mint egy hete itthon voltak és még nem láttam a képeiket. Pedig a fotózási hajlamukat ismerve, tudom, hogy soha egyetlen percre sem teszik le a telefonjukat, nyilvánvaló volt számomra, hogy több száz képet készítettek, de akkor miért nem mutatják meg? Hát ott van a „Facen” nézd meg. Hát persze, hogy ott van! Meg is néztem! Nem találtam annyit, amennyit gondoltam, de amit találtam az fergeteges. Ismét muszáj hangoztatnom, hogy tanulságos, volt – nekem!

Hát Kedves Olvasóm, el vagyok avulva! Öreges, fárasztó a hagyományosan írásos, beszámoló, tehát unalmas vagyok! Muszáj lesz valamit kitalálnom, okulva a gyerekek beszámolóján, változtatnom kell. Ha így maradok, akkor esélyem sem lesz rá, hogy az Unokáim valaha, elolvassák, amit írok!

Igaz, hogy nekem a beszámolójuk rendkívül gyors, mint ahogyan a beszédük is, igazából érthetetlen számomra, de be kell, hogy lássam, éppen olyan érthetetlen vagyok számukra a lassúságommal és a sok szöveggel. (Bár engem az írás gyönyörködtet, de ha így maradok, az kimeríti a „l'art pour l'art” azaz az öncélúság, fogalmát, maximálisan. Azzal meg mit érek, ha csak én olvasom el, amit írok! Mikor a nagydíjért publikumnak szánom! Változtatnom kell, és fogok is!

Hát ennyit akartam üzeni Nektek, egyelőre!

2016.04.07.csütörtök Erkel Színház Primavera '16 Vidéki Színházak Operafesztiválja

Camille Saint-Saëns: **Sámson és Delila**

Kolozsvári Magyar Opera

Az előadás végén, nem, nem is a végén, már akkor, amikor megláttam azt az énekesnőt, aki Delilát énekelte, azonnal elhatároztam, hogy megemlítem a Szabadosnak, hogy érkezett az idő. Elérkezett arra, hogy ismerkedjünk a szex és a zene összefüggéseiről, hatása az egyiknek, a másikra és fordítva. Avagy szex a zenében! (Úgy látszik tényleg a Muzsai lány vagyok! Nem lehetett nem felfigyelni erre a hölgyre!) A hölgy, aki Delilát énekelte Veress Orsolya, mezzoszoprán a Kolozsvári Magyar Opera tagja.

Elynomók és elnyomottak bárhol és bármikor léteznek és létezhetnek. Ezért nincs akadálya annak, hogy az ősi bibliai történet, akár a mában ne játszódhatna, bárhol a világban. (Lehet, hogy a „keleti” országok történelmében, életében ez a jelenség, már-már közhelynek számít?) Ismerjük a történelmet, ismerjük az opera történetét, ismerjük a zsidók szenvedéseit, de ezeket a „játékokat” a férfiak játsszák. A nők, azonban ismerik a csábítás trükkjét! Nem hiába mondja a francia: „Cherchez la femme!” A történelmet „játészó” férfiak elbuknak. Elbukik Radames, Aida karjában, elbukik Heródes, Salome táncától, elbukik Tanhauser, Vénusz barlagjában és elbukik Sámson is, Delia ágyában, jelen esetben hatalmas keblei között. És a történelemnek annyi! Egyébként, idealizált, nagyon jó előadást láttunk. (Bár a kurtizánokból és a piros ruhájukból egy kicsinykét több volt a kelleténél, hatalmas megjelenésével kitöltötte volna egyedül is Delila, azaz Veress Orsolya, a klasszikus jelenetet.)

2016.04. 08. péntek Szabados: **ZeneEst VIII.**

Szabados két olyan nagyszabású, jelentős művet mutatott be az ZeneEst-jén, hogy fontosnak éreztem, hogy itt az ART levelemben több helyet szánjak ezeknek a daraboknak. Nagyon érdekes dolgokat gyűjtött össze a George, amelyeket szívesen osztok meg az Olvasóimmal erről a helyről is. Amennyiben valakit ez a rész nem érdekel, hát lépje át. (Valamikor azt tanultam, hogy: Ha egyszer egy információ birtokába jutsz, akkor azt ne veszítsd el!)

Sír Solti képe, és szobra a Zeneakadémia előtt (Párkányi Raab Péter alkotása 2013.)

Az est első száma Muszorgszkij / Ravel: **Egy kiállítás képei**, ahogyan Sir Georg Solti bemutatja Szabados a VIII. ZeneEst-jére két kiváló ember „hívott meg”. Az egyik Solti György volt, aki az Angol Királynőtől a Sir Georg Solti rangot, nevet kapta. A világranglista élén álló karmester mutatta be Muszorgszkij: Egy kiállítás képei című művét, oly módon, hogy a mű egy-egy részletét Ő maga játszotta el zongorán, szenzációsan. Csak ájuldoztam a felvétel láttán, hogy, hogy szaladnak az idős ember ujjai a billentyűkön. Nem köszvényes, nem reumás, nincs carper tunnel syndrome-ja, nincs semmi baja, csak játéka van! Majd, a Ravel által hangszerelt zenekari változatot vezényelte el. Mindezeket nagyon hatásosan, meggyőzően tette.

Teljesen más kérdés, hogy a Kiállítás képei zongora változata nekem sokkal jobban tetszik, mint a Ravel által feldolgozott mű. Éppen úgy, mint Muszorgszkij Borisz Godunov című operájának eredeti változata és nem a Rimszkij-Korszakov által átdolgozott műve. Muszorgszkij szerintem egy teljesen örült pasi volt, melleleg katona, tehát a keménység jellemző rá, 42 évesen már meg is halt. Minden átdolgozás ezt a keménységet veszi ki a műveiből. Megint más kérdés, hogy többek szerint, hogy a népszerűségét éppen az átdolgozások hozták meg Neki.

Muszorgszkij, Ilja Repin festményén

Az **Egy kiállítás képei**, *Mogyeszt Petrovics Muszorgszkij* (1839.03.21.- 1881.03.28.) legismertebb zongoraciklusa. A zenedarabot barátja, *Viktor Hartmann* posztumusz kiállításának ihletésére írta 1874-ben. 1922-ben *Ravel* hangszerelte át zenekarra és ebben a formában aratott világsikert. 1971-ben *Emerson, Lake & Palmer* angol rock együttes, valamint, 1975-ben *Tomita Iszao* készítette el saját feldolgozását, aki minden hangot szintetizátoron szólaltatott meg. Ez utóbbi két feldolgozás szintén világsiker lett.

Tételek:

Első Promenade (sétatéma): ötször visszatér a mű folyamán, más-más hangnemben és feldolgozásban; összefűzi és elválasztja a különböző karakterű tételeket, zenei formát biztosít.

A gnóm

Második Promenade

Az öreg kastély (Ódon várkastély)

Harmadik Promenade

A Tuileriák kertje – veszekedő gyermekek

Bydlo (ökrökkel vontatott, nagy kerekű lengyel szekér): a legkomorabb tétel, a paraszti munka rettenetes nehézségeit fejezi ki.

Negyedik Promenade

Csibék tánca a tojásban

Samuel Goldenberg és Schmuyle (a befolyásos gazdag és a szegény koldus zsidó veszekedik)

Ötödik Promenade (*Maurice Ravel* feldolgozása nem tartalmazza)

A limoges-i piac

Katakombák

Holtakkal a holtak nyelvén

A tyúklábakon forgó kunyhó (Baba-Jaga kunyhója) (*Baba-Jaga*: az orosz népmesék gonosz boszorkája)

A kijevi nagykapu

Szabados ZeneEst sorozatának következő „vendége” Leonard Bernstein volt.

Leonard Bernstein: Hangversenyek fiataloknak, című könyvéből idézet:

„Talán sokkal inkább tanár vagyok, mint bármi más. Mindaz, amit teszek kísérlet, hogy érzéseimet, gondolataimat a zenéről másokkal közöljem. Ennek az átadásnak mindig szükségét érzem.”

„És mindebben a legcsodálatosabb az, hogy nincs határa azoknak a különböző érzelmeknek, amelyeket a zene sugall. Egyik-másik annyira sajátos, hogy szavakkal le sem írható. Néha nevén nevezhetjük azt, amit érzünk – ilyen pl. az öröm, szomorúság, szerelem, gyűlölet vagy lelki békesség. De vannak más érzések, melyek oly mélyek és különlegesek, hogy nincs is rájuk szavunk, és éppen ez az a terület, ahol a zene bámulatos. Megnevezi számunkra az érzelmeket, csak éppen hangokban szavak helyett. Mindez a zene mozgásmódjában rejlik. Sohasem szabad felednünk, hogy a zenemozgás, mindig valamerre tart. Ez a mozgás többet mond el saját érzelmeinkről, mint szavak milliói.”

Sztravinszkij: **Tavaszi áldozat**, ahogyan Leonard Bernstein betanítja, fiataloknak, természetesen.

Ennek a balettnek, múltja van, bemutatója óriási botrányok közepette zajlott, 1913. Théâtre des Champs-Élysées-ben. *A Tavaszi áldozat, melynek premierje a zene által megosztott közönség soraiban hatalmas zavargást váltott ki, átalakította a jövő zeneszerzők ritmusszerkezetéről alkotott képét, és egy elképzelt ősi Oroszország pogány szertartásairól alkotott víziója máig elbűvöli a hallgatóit.*

Ezt a darabot tanította be Bernstein egy ifjúsági zenekarnak, átéléssel, hatásosan, kedvesen. A zenekari változatból részleteket hallottunk, tájékoztatás képen, de ígéretünk van rá, a Szabadostól, hogy a „Balett” fejezetben megnézzük majd igazi formájában, táncelőadásban, videóról, a teljes művet. Rendben, kívárujuk!

2016. 04. 09. szombat Thália Színház

Georges Feydeau francia dráma- és vígjáték író (1862. 12. 08 – 1921. 06. 05), úgy nevezték a franciák, hogy „a kacagás királya”. Dúsgazdag felesége tette lehetővé, hogy csak az írással foglalkozzon, úgy is tett. A házasságuk azonban hamar megromlott és Feydeau az utcára került. (Tehetett róla a kártya, és a nők iránt érzett szenvedélye.) Egyik hölgy ismerősétől szifiliszot kapott, a bolondok házában kötött ki, majd meghalt, viszonylag fiatalon, 59 évesen.

Eddigi életem során, az írónak, négy darabját láttam a: Bolha a fülbe, Az úr vadászni jár, A hülyéje, Esküvőtől az elválásig, és ezen a délután az ötödiket: A rövid póráz című darabot. Leghíresebb darabja azonban az Osztrigás Mici, dereng valami, de nem vagyok benne biztos, hogy láttam-e, vagy sem. Szóval, ha egyszer játszani fogják, akkor feltétlenül meg szeretném nézni. Természetesen rengeteg színművet írt a felsoroltakon kívül.

Legalább olyan szinten ért a színpadi bonyodalmak előállításához, mint a Molnár Ferenc, de a Feydeau lényege a színpadi futkosásokban rejlik. Olyan formában, hogy az egymásra kompromitáló szereplők soha ne találkozzanak azaz nem lehetnek együtt a színpadon. A néző pedig drukkol, hogy netán mégis összefutnak, akkor mi fog történni?. Az egyik ajtón ki, a másikon be, éppen nem találkoznak, de persze ezt „sportot” csak egy-két felvonáson keresztül lehet űzni, és egyszer.....

Hát ilyen volt ez a darab is. Mindenki kacagott és nézte a gyönyörű Schell Juditot, a két bunkó pasiját és a mindig tökéletes Molnár Piroskát. Valamint a fantasztikus jelmezeket!

2016.04.10.vasárnap Erkel Színház Primavera '16 Vidéki Színházak Operafesztiválja

Pécsi Nemzeti Színház

Mascagni: **Parasztbecsület** / Faragó Béla - Háy János: **Egy pohár víz**

Nagyon jó volt a Sámson és Delila, de ez a Parasztbecsület elvitte a pálmát azaz a Tavaszi fesztiválon, ez volt a legjobb azok között, amit mi láttunk! Egyszerűen csodás volt. Végigbőgtem az egészet, annyira szép volt. Minden emlékem összetódult bennem és szabályosan azt éreztem, hogy az Erkel Színház légtérében ringatnak engem a hanghullámok! Felemelkedtem a székből! Volt rendes díszlet, ici, pici kifogásom azért volt, de inkább beletörődtem, hagyjuk, vegyük úgy, hogy minden a helyén volt! A szövegejtés szintén probléma, magyar nyelvű előadás volt, de ezzel nekem nem kellett foglalkoznom, mert tudom az opera szövegét.

Tudjuk, hogy a Parasztbecsület egy, egyfelvonásos opera és mellé szokás tenni egy másikat, leggyakrabban a Bajazzókat, vagy A köpenyt, vagy Az Angelca nővért, de most nem ez történt, hanem egy vadonat új, azaz egy mai magyar operát pakoltak mellé az Egy pohár víz címűt. Itt viszont határozottan felíratot kellett volna készíteni, mert egy árva szót sem lehetett érteni az előbb említett probléma miatt. Illetve éppen csak egy árva szót lehetett érteni. Háy János írta a szöveget a zenéhez (vagy fordítva), és a Parasztbecsület volt megfogalmazva, egy mai, magyar, kicsi város a kicsi itáliai falu helyén. Csakhogy Háy János szövege szerint minden fordítva történik, mint az Itáliai faluban. Megcserélődik a szereposztás is. Például Vincze Klára alakítja Santuzzát és a Szomszédnőt, a két szerep, annyira ellentétes, hogy kétszer is meg kellett néznem a szereposztást, hogy nem tévedek-e? Ilyen ellentétes szerepet alakítani egy este, egészen kiváló teljesítmény! Bravó! (Az énekesnő mozgása önmagában is felért egy bohózzattal!)

És a kórus, egyszerűen elképesztő volt. Építőmunkások voltak szerepük szerint, de énekeltek, táncoltak és ütemeket gyártottak a szerszámaikkal (Talicska + lapát együttes.). Hangosan nevetett az Erkel Színház nézőtere!

2016.04.13 – 2016.04.17-ig Erdélyben tartózkodtunk

Két régi vágyam is teljesült ezzel a úttal a művészettörténet könyvem két ábráját is sikerült megtekinteni. Az egyik Gyulaferhérvár 11-13. százaból való székesegyháza. A másik pedig Bethlenszentmiklósi kastély 1668 -1673, és annak emeleti loggiája.

Amíg a gyulafehérvári székesegyház, a környezetével egyetemben, csodálatosan fel van újítva és mellé ortodox templomegyüttes került (látványos), maga a vár, a várárok, a várkapuk mind-mind nagyon renben vannak, addig a Bethlen-kastély romokban hever, egy gyalázatos üzemi terület szélén. A könyvemben az emeleti loggiák korlátai még teljesen épek (1953), a valóság azonban elkeserítő. Valamit kellene tenni, hogy ne maradjon így ez a helyzet!

2016. 04. 20. szerda Erkel Színház

Giacomo Puccini: Turandot

Kínai Opera előadása

Igaz, hogy Puccini operát láttunk, de ez a mű – számomra – ezen az előadáson vált „igazi” kínáivá! Azt hiszem ez volt a legszebb Turandot, amit valaha láttam. Most vettem észre, hogy Puccini tudott kínaiul! Bár kissé hihetetlennek tűnhet bárki számára, hogy egy olasz, a belcanto hazájából származó zenész, zeneszerző, képes rá, hogy olyan „autentikus” zenét szüljön, amit a kínaiak ennyire a magukévé tudnak tenni és kínai módon tudják interpretálni! Mintha teljesen a sajátjuk lenne!

(Kíváncsi lennék a Fáy Miklós, vagy Zappe László véleményére, de nem jelennt meg, seholy, semmi.)

Olyan hangzásokat fedeztünk fel a Férjessel, amelyek eddig is ott voltak, de így kiemelve, ilyen kemény hangzással még nem hallottuk zenekartól, karmestertől. Ezek után ez az előadás lesz számomra az etalon, ehhez fogom hasonlítani a többit és valószínűleg fájni fog, ha „kenicsiró módra” lesz vezényelve! Olyan volt számomra, mintha egy Ravel által írt művet Muszorgszkij áthagszerelte volna a saját sítlusára, avagy, ahogyan Ravel áthagszerelte Muszorgszkij művét, csak ebben az esetben fordítva történt!

Végre volt díszlet, jelzésszerű, kevés, de olyan, amitől élvezetes lesz a látvány és hiteles, hihető. A jelmezek pedig elképesztően gazdagok, gyönyörűek voltak és valószínűleg, hitelesek is. És volt három rendkívül jó mesei alak Ping –Pang –Pong, a három miniszter, akik unják már a sok gyilkolászás lebonyolítását. Arra áhítoznak, hogy menjen férjhez a császárnő és vegye át az állam irányítását, ha pedig nem, akkor legalább őket hagyja már békében, hogy elvonulhassanak a szép, lampionos „szandzsákjukba” élvezni az életet, mert, ami Pekingben folyik az nem élet! Igen, ezt így kell! A többi szereplő is fantasztikusan, elképesztően jók voltak, külső megjelenési formájukban és hangilag is! G y ö n ö r ű v o l t ! (Bár a Kalafot éneklő tenor itt is túl kicsi és dundi volt, de a hangja, kiváló!)

2016. 04. 21. csütörtök Thália Színház

Ingmar Bergman filmje alapján: **Őszi szonáta**

Bergman film után készült színdarab. Udvaros remekelt ugyan, de mégsem stimmel valami! Ez az előadás a bizonyítéka annak, hogy a legkisebb szerephez is nagy színész szükségeltetik!

Unalmas volt az előadás, nincs cselekmény, csak lélek és szenvedés és boldogtalanság, és önzőség, és a zsenialitás meg nem értése van. Ezen témákból adódó feszültség megteremtése, csak Bergmannak sikerült a filmjében, ebben a darabban, nem! Udvaros mindent megtett, de ha nincsenek partnerek, akkor hiába! Így, hát beállt Ő is a sorba szépen „felmondta” a szerepét és távozott. Azért benne is találtam némi kifogásolni valót, mert „divatmajmoskodott” és nyafogott egy kicsit, ami egyébként nagy jól áll az Udvarosnak, más darabokban, de egy zongoraművésznek, nem! El nem tudom képzelni, hogy olyan súlyosan le tudott volna ütni egy Liszt-hangot, mint Fischer Annie, a piciny lakkozott körmű kezecskéivel! Talán jót tett volna az Udvarosnak is egy – két koncertfelvételét megnéznie a Fischer Annie-nak. Fischer Annie biztosan nem páváskodott piros ruhában a legújabb divat szerint. (Mellesleg bűn ronda volt a ruha, rángatta is magán az Udvaros rendesen.)

A többi színész – kivétel a beteg lány – még visszaülhetne egy kicsit az iskolapadba.

Bár az is lehet, hogy tévedek, mert a rendező is benne van a buliban, éppen az Ő feladata lenne, hogy olyan utasításokat, instrukciókat találjon ki a szereplői számára, hogy azok álmukból hirtelen felébresztve is azonnal a darab búskomorságába tudjanak esni. Hát ez bizony nem történt meg.

De minek is, hiszen a vastaps így is szépen megvolt!

2016. 04. 26. kedd Kiállítások

A Várfok Galériában jártunk elsőként, ahová El Kazovszkij „hazatért” A Várfok Galéria tulajdonosának, Szalóky Károlynak, kedvence és első „felkarolt” művésze volt El Kazovszkij barátságuk a művésznő haláláig tartott. (A „felkarolás” valószínűleg kölcsönös volt! Egy induló galériásnak jól jött egy művész, a művésznak pedig egy kiállító teremre volt, lehetett szüksége.) El Kazovszkij életművének kiállítása (MNG 2015/ 2016 forduló. A túlélő árnyéka) után, lebontották az installációkat ezek megsemmisültek, a képeinek egy része pedig visszakerült a Várfok Galériába. Mit tehet ilyen esetben egy galériás, hát kiállítja újra! Szeretnének megjelentetni egy kiállítási katalógust, A túlélő árnyéka című kiállításról, de egyelőre a pénzt gyűjtik, hogy meg lehessen valósítani a tervet 10.000.- Ft-tal lehet beszállni, azaz ennyibe fog kerülni a katalógus.

A másik Várfok Galériában pedig megtekintettük Várady Róbert Merülés című kiállítását.

Tanítási szünet volt, ezért velünk volt a Liza. Egyáltalán nem örült, amikor megtudta, hogy kiállításokat megyünk nézni, s amikor meglátta El Kazovszkij műveit teljesen fel volt háborodva, hogy egy balerina nem ilyen és miért nincs feje, de azért egy kutyát megsimogatott. Viszont volt egy hatalmas, kerek, fekete-fehér kép volt bejáratnál, azt azonnal felismerte és azt mondta, hogy ez legalább jó! (Fehér László kép volt.)

Beletörődött, hogy átmenjünk az utca másik oldalán levő másik galériába, ahol a Várady Róbert művei voltak kiállítva, ez már maradéktalanul tetszett Neki, de kifejtette, hogy ilyen a Flóra is tud.

Útközben hazafelé beleegyezett, hogy: Na, jó! És a Francia Intézetben megnéztük a Vasarely kiállítást. Elkérte a telefonomat és minden képet lefotózott. Ilyet én is tudok, nem ilyen szépen, de tudok. Nagyon szeretem! – mondta és fotózott.

Dr. Kollár János

Klinikai és mentálhigiéniai szakpszichológus, zeneterapeuta, az SE egyetemi adjunktusa. A magyarországi pedagógusképzésben 2012-ben akkreditált Kollár-módszer (tanulás- és tanítássegítő program) kidolgozója.

Hát ezt az ember kár lett volna kihagyni!

Szerencsés véletlen volt a találkozás, mert a mi vendégünk lemondta a „fellépést” a Szalonban, Suseva pedig kiségitett bennünket és meghívta, kollégáját, dr. Kollár Jánost. Ő pedig ékesen bizonyította, hogy a „nagy” emberek is tudnak nagyon kellemesen, üdítően, bölcsen, és nem utolsó sorban nagyon aranyosan, minden fennkölt gőg és egyéb nagyképű tulajdonságok nélkül óriásiak, lenni. Vagy az igazi nagy emberek éppen ilyenek?

Hiszem és vallom, hogy:

- *az emberek közti problémák többsége alapvetően kommunikációs eredetű,*
- *a tanulás és játék nem ellentmondó fogalmak,*
- *mindenki képes elsajátítani a koncentrált pihenés művészetét, azaz kb. 7 perc alatt 4 órányit pihenni,*
- *a lélek néhány ajtaja csak violinkulccsal (máskor basszuskulccsal) nyílik,*
- *időnként le kell szállnunk a völgybe, mielőtt megmásznánk egy újabb hegycsúcsot.*

(Kollár)

Lehet, hogy a „végtelenségig” hallgattuk volna, de Ő sietett haza a feleségéhez, mert együtt szeretett volna lenni a nejevel, abból az alkalomból, hogy az ikergyerekei megmozdultak! (Augusztusra várják ōket!)

Hát, akkor tessék sietni, Kedves János és kívánunk sok szerencsét, gratulálunk a babákhoz!

2016. 04. 28. csütörtök Tesla Budapest Kulturális Központ

Elfriede Jelinek: **Rohonc, avagy az öldöklő angyal**

A Rohonc nevű település kastélyában Batthyány Margit grófnő (szül. Margareta Thyssen Bornemisza) vendéglátó, szervezett nagy estélyt, 1945. március 24-én, amelyen a helyi náci párt prominensei, és meghívott vendégek mulattak. A helyi náci vezető és mások ötlete lehetett, hogy a kastély pincéiben elszállásolt 600 zsidó között féktelen mészárlást végezzenek. A történet hitelességét sokan megkérdőjelezték és az osztrák igazságszolgáltatás is tehetetlennek bizonyult, mert a tanúk visszavonták vallomásaikat, a résztvevők pedig eltűntek, elszöktek a háború utáni zavaros időkben. Az állítólagos tömegsíroknak, pedig nincs nyoma.

Ennyit ír az Internet, Rohonci mészárlás címmel és erről az eseményről szól a színdarab. Lehet, hogy megtörtént, lehet, hogy nem. Valójában elképzelhetetlennek tartom, hogy 600 embert nyomtalanul el lehessen tüntetni egyetlen éjszaka alatt. Ha pedig valakik mégis életben maradtak, miért nem értesítették az utókort erről az örületről. De most nem a történelemről van szó, hanem a színházról.

Lett egy új színházunk, igaz nagyon-nagyon jó indulattal lehet színháznak nevezni, a gyárépület harmadik emeletén kialakított termet (lift nincs). Ha a szó szoros értelmében vesszük a színházat és színház épületről beszélünk, akkor ez az épület ahol játszanak egyáltalán nem színház, és nem is lesz az soha. (Körülmények!) Ha azonban magát az embereket, a színészeket nevezzük színháznak, akkor lehetséges, hogy tényleg új színházunk született, legalábbis egy új társulat.

Hatalmas merészség a szervezők részéről, hogy az adott helyen, kezdetleges színpadtechnikával ilyen hatalmas darabot mutassanak be. Ami ráadásul nagyon hosszú teljes három óra, azaz másfél-másfél óra egy-egy felvonás. (Az egyik színész még szövegmondási problémával küzdött a főpróbán!) Sajnos nem tudom, ki Ő, mert bár egyáltalán nem fiatalemberről van szó, nem ismerem! A többieket sem! Honnan szedte össze a társulatot a rendező Vas-Zoltán Iván, nem tudom, nekem csak a Cserna Antal volt ismerős.

Sok sikert!

Március havi levelem elküldése után tudtam meg, hogy Krencsey Marianne
(1931.07.09.Rákoscsaba – 2016.03.31.USA)

Liliomfi

és Keres Emil (1925. 07.09.Szombathely – 2016.04.01 Budapest)

elhunytak. Mindkét színészt nagyon szerettem. Nyugodjanak békében!

Kulka Jánosnak kívánok mielőbbi teljes felépülést!

Kedves Olvasónak pedig jó kedvet és jó olvasást!

Szeretettel

